

som Følge af de kvindevenlige svenske Love, som ogsaa gælder hos os, dels fordi begge Køns Ligestillelse lettere trænger igennem hos Folket, hvis Karakter gør dem tilbøjelige til at underordne den fysiske Styrke under den aandelige, hvad der er Tilfældet med den finske Nation. Endelig er Fordomme næppe fuldt saa indgroede hos saa ungt et Folk, hvis Kultur endnu staaer i Brud, som hos ældre.

Allerede Birger Jarl indrømmede Kvinden Arveret. Loven af 1784 stadfæstede rigtignok den Skik, som efterhaanden var bleven raadende, at Sønnerne arvede $\frac{2}{3}$ og Døtrene $\frac{1}{3}$ (med Undtagelse af Præstebørn, som arvede lige). For Pige børns Opdragelse blev der ganske vist ikke gjort meget, men i 1680 omtales dog en Slags Elementarskole i Ny Karleby, som optog Pigebørn til Undervisning i Læsning, Skrivning og Katekismus. Dette var jo allerede meget paa den Tid, især hvis vi erindre, at omtrent samtidig blev en fransk Kvinde, Françoise de Saintonges, forfulgt og haanet paa Paris' Gader, fordi hun vovede at arbejde for Oprettelsen af Pigeskoler i sit Fædreland.

Hermed er dog ingenlunde sagt, at den finske Kvindes Stilling var særdeles tilfredsstillende. Gennem hele Loven af 1784 gaar det for alle Landes Love betegnende Træk, Kvindens livsvarige Umyndighedstilstand (forsaaavidt hun ikke er Enke), hendes Afhængighed af Manden m. H. t. Person, Ejendomme og Børn, hendes strængt begrænsede Virksomhedsomraade m. m. Desuden synes det, at vor Folkekarakters Laden fem være lige har naaet sit Toppunkt hos Landets Kvinder. De udgjorde i Sandhed „De Stummes Lejr“, som uden at mukke fandt sig i at indtage den underordnede Plads, som baade Loven og almindelig Skik og Brug tildelte dem.

Først i dette Aarhundrede begynder man at skimte en højere Opfattelse af Kvinden. Saaledes da Digteren Z. Topelius 1830 udsender sit Opraab til Finlands Mødre om at tage Del i den finske Nationalitetsbestræbelse. I varme, højhjærtede Ord henvender han sig til Kvinderne, „uden hvis Medvirken kommende Slægter aldrig kunne vindes for en stor Idé.“ Fra Midten af dette Aarhundrede lyser os et ædelt Kvindenavn i Møde, Navnet *Fredrika Runeberg*. I hendes „Teckningar och Drömmar“ (1856) findes de første Udtalelser af en finsk Kvinde angaaende Misforholdet i Kvindens Stilling. De var ganske vist ofte klædte i en allegorisk, poetisk Form, men af